

У СТО РЕЧИ О ЧЕЖЊИ

Дешавају се свима, мале и велике, срећне или несрећне. Али све су тако чисте, невине и крхке.

Бојим се да покажем својој љубави љубав. Чег се толико плашим? Страх ме је да ће се све срушити као кула од карата само једним непажљивим покретом. И зато више волим да гледам издалека, да срце стално трепери, него да будем толико храбра, ризикујући да се све сруши и постане обична гомила карата. А чезнем, жарко чезнем да кажем шта ми је на срцу и души, али не могу.

Па ваљда је љубав таква - и срећа и чежња у исто време...

Емина Чичић VIII₁

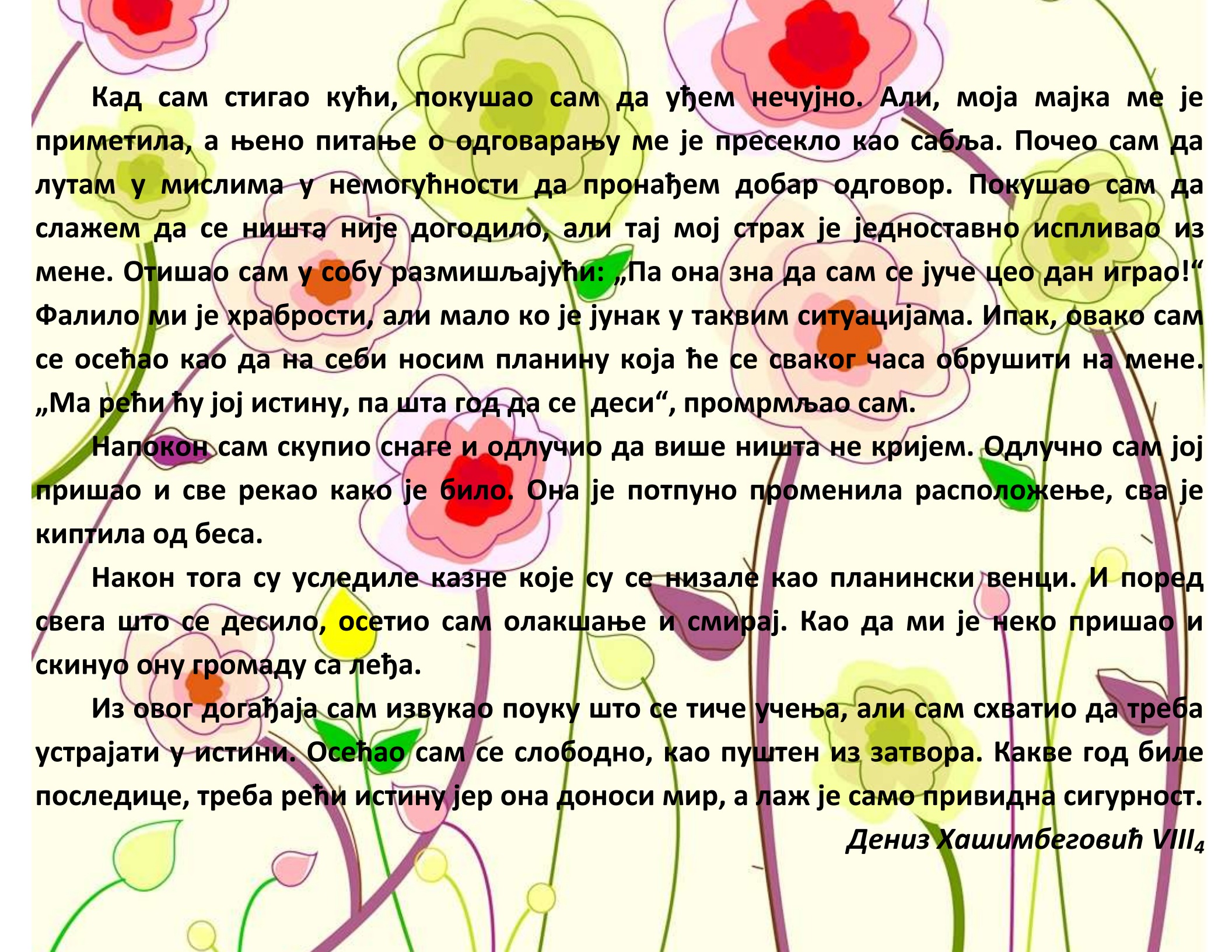
Истина ми је донела мир

Још једно јутро сам дочекао устајући успавано и тромо док ми је сунце обасјавало лице.

Хтео сам да се одморим, без икаквог учења и рада. Међутим, имао сам обавезе које сам морао испунити. Док сам се умивао, сетио сам се да је наставник историје напоменуо да ћемо од следећег часа одговарати за трећу оцену. Помислио сам: „Па добро, дан је дуг.“

Стално ми је ова мисао навирала и ја сам, као беба која би стално да спава, провео дан у игри. Тако ми је учење промакло, као вода која прође између прстију и не задржи се.

Али, због овога сам се кајао. На часу историје сам страховао, био сам беспомоћан, као у пустињи где ми нико не може помоћи. И наравно, очекивано се и десило - добио сам тројку. Међутим, теже ми је било то рећи него ишта. То је било за мене као кад бих се бацио међу дивљач. Добијао сам вртоглавицу од саме помисли на то.

Кад сам стигао кући, покушао сам да уђем нечујно. Али, моја мајка ме је приметила, а њено питање о одговарању ме је пресекло као сабља. Почео сам да лутам у мислима у немогућности да пронађем добар одговор. Покушао сам да слажем да се ништа није догодило, али тај мој страх је једноставно испливао из мене. Отишао сам у собу размишљајући: „Па она зна да сам се јуче цео дан играо!“ Фалило ми је храбрости, али мало ко је јунак у таквим ситуацијама. Ипак, овако сам се осећао као да на себи носим планину која ће се сваког часа обрушити на мене. „Ма рећи ћу јој истину, па шта год да се деси“, промрмљао сам.

Напокон сам скупио снаге и одлучио да више ништа не кријем. Одлучно сам јој пришао и све рекао како је било. Она је потпуно променила расположење, сва је киптила од беса.

Након тога су уследиле казне које су се низале као планински венци. И поред свега што се десило, осетио сам олакшање и смирај. Као да ми је неко пришао и скинуо ону громаду са леђа.

Из овог догађаја сам извукао поуку што се тиче учења, али сам схватио да треба устрајати у истини. Осећао сам се слободно, као пуштен из затвора. Какве год биле последице, треба рећи истину јер она доноси мир, а лаж је само привидна сигурност.

Дениз Хашимбеговић VIII₄

Лепота - дар и проклетство

(„Женидба Милића барјактара“, народна песма; лик: Милић барјактар)

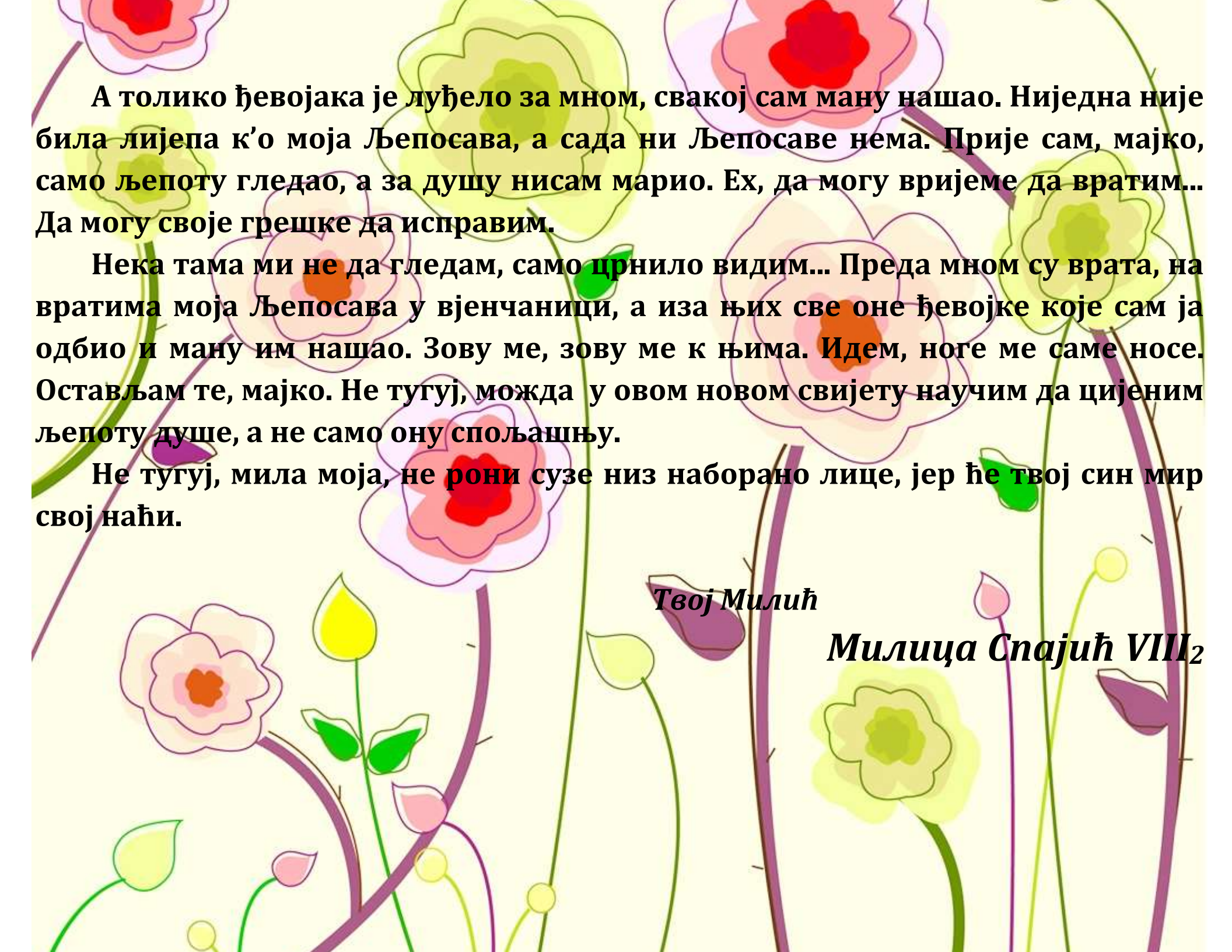
Драга мајко,

Скрхан сам од туге и бола. Коначно сам нашао савршенство које сам тражио, али ми је оно измакло из руку.

Душа ме боли, мила мајко. Годинама сам трагао за савршеном женом, женом која ће ми ћецу рађати, двор чувати, домаћица бити. Трагао сам, мајко, за оном која ће ми ране зацијелити. Нашао сам је. Прелијепа је била. Свијетла блиједа лица, очи к'о два бисера, плаве као море, а образи румени као јабуке. Била је као ружа, као први пупољак који изјутра угледам кад изиђем из двора. Али ружа има трње... И моја је Љепосава трње имала.

Изгубио сам је, мајко, изгубио сам најљепшу ружу. Урек'о сам. је Урек'о сам је својем очима! А ће је погледах, Бог ме не убио!

Мој живот сад нема смисла. Немам више разлога да живим. Срце ми се слама на два дијела.

А толико ђевојака је луђело за мном, свакој сам ману нашао. Ниједна није била лијепа к'о моја Љепосава, а сада ни Љепосаве нема. Прије сам, мајко, само љепоту гледао, а за душу нисам марио. Ех, да могу вријеме да вратим... Да могу своје грешке да исправим.

Нека тама ми не да гледам, само црнило видим... Преда мном су врата, на вратима моја Љепосава у вјенчаници, а иза њих све оне ђевојке које сам ја одбио и ману им нашао. Зову ме, зову ме к њима. Идем, ноге ме саме носе. Остављам те, мајко. Не тугуј, можда у овом новом свијету научим да цијеним љепоту душе, а не само ону спољашњу.

Не тугуј, мила моја, не рони сузе низ наборано лице, јер ће твој син мир свој наћи.

Твој Милић

Милица Спајић VIII₂